

**การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการ
กับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**

**The Relationship between some Factors and Self – disciplines
of Undergraduate Students in Business Administration
Curriculum in the Faculty of Social Science
at Srinakharinwirote University.**

ฉัตรชัย สนธิรัตน์

ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับภาคปกติ ปีการศึกษา 2550 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พร้อมทั้งเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเอง ของนิสิต ภาคสมทบกับภาคปกติ ตลอดจนศึกษาน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนิสิต ภาคสมทบ กับนิสิตภาคปกติ และเปรียบเทียบน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการของนิสิต ภาคสมทบ กับนิสิตภาคปกติ

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มอย่างเจาะจงเป็น นิสิตภาคสมทบ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 219 คน กับ ภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 171 คน รวมจำนวน 390 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์, การทดสอบค่า t ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ, การทดสอบค่า F

ค่าน้ำหนักความสำคัญ และค่าไค-สแควร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยบางประการของนิสิตภาคสมทบพบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยส่วนใหญ่สัมพันธ์กันทางบวก ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยด้านอื่นๆ ทุกด้าน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการทั้ง 9 ด้านกับความมีวินัยในตนเอง มีค่าเท่ากับ 0.707 ซึ่งสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายความมีวินัยในตนเองได้ถูกต้องร้อยละ 49.9

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยบางประการของนิสิตภาคปกติ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ กับบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกปัจจัยสัมพันธ์กันทางบวก ยกเว้นปัจจัยด้าน ลักษณะมุ่งอนาคตสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยด้านอื่น ๆ ทุกด้าน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการทั้ง 9 ด้าน กับความมีวินัยในตนเองมีค่าเท่ากับ 0.680 ซึ่งสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายความมีวินัยในตนเองได้ถูกต้องร้อยละ 46.2

3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเอง ของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ และอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ของนิสิตภาคสมทบ ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยด้านความอดทนส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบของนิสิตภาคปกติ ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยด้านอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

Abstract

This research aims to study the relationships between some factors and self-discipline of part time and full time undergraduate students in Business Administration Curriculum, 2550 academic year, Faculty of Social Science at Srinakharinwirot University. Also to compare the relationships between some factors and self-discipline, Including to study the weight of importance of some factors that effected on self-discipline, and to compare the weight of importance of some factors between the part time and full time students.

The sample comprised of 219 part time students and 171 full time students totaling 390 students through purposive sampling. The instrument used to collect data were two sets of questionnaires. The statistics used for analyzing data were coefficient, t-test, coefficient of multiplication, F-test, the weight of importance and chi-square.

The research finding were as follows:

1. The coefficient of some factors from the part time students found that all factors had relationships with statistically significance difference at .01 level, largely with positive relationship. Only factor that aim at future showed negative relationships with all other factors. The coefficient between some factors and self-discipline found that all factors had positive relationships with self-discipline except factor that aim at future.

The coefficient of multiplication between some factors of the 9 sectors and self-discipline was 0.707 with relationships statistically significance difference at .01 level. Such factors had a combination measurement with self-discipline which can demonstrate a 49.9 correctness.

2. The coefficient of some factors from the full time students found that the majority had relationships with statistically significance difference at .01. The effects on the symbol and the leadership characteristic had relationships with statistically significance difference at .05, all of which with positive relationship except the factors that aim at future which have negative relationship with all sectors. The coefficient between some factors and self-discipline of students showed that all factors had a positive relationship with self-discipline except the factors that aim at future.

The coefficient of multiplication between some factors of the 9 sectors was 0.680 with statistically significance difference relationship at .01 level. Such factors had a combination measurement with self-discipline which can demonstrate a 46.2 correctness.

3. There was no statistically significance difference between the coefficient of multiplication of some factors and self-discipline of the part time and full time students.

4. The weight of importance of the part time students on learning achievement, responsibility and the effects of symbol which had positive results on self-discipline with statistically significance difference at .01 level, and the endurance factor also had positive results on self-discipline with statistically significance difference at .05 level.

5. The weight of importance of the full time students on learning achievement and responsibility had positive results on self-discipline with statistically significance difference at .01 level, and the effects of symbol had positive results on self-discipline with a statistically significance difference at .05.

6. There was no statistically significance difference on the weight of importance of some factors that had effects on self-discipline between the part time and full time students.

บทนำ

ความมีวินัยในตนเอง มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคล เป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนให้ไปตามที่มุ่งหวังแม้จะมีปัญหาหรืออุปสรรคใด ๆ มาขัดขวาง ความปรารถนาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวัง นักจิตวิทยา มีความเห็นว่า วินัยแห่งตนคือความสามารถในการควบคุมตนเองอย่างถูกต้อง คือหลักชัยของการพัฒนาทางจิตของบุคคล และเป็นลักษณะของผู้ที่บรรลุภาวะทางจิต วินัยแห่งตนเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรม เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วยตนเอง และมีความกังวลเมื่อจะกระทำการที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันไม่ให้คุณคนละทำความผิด (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 3) อิงลิชและอิงลิช (English and English. 1958 : 487) กล่าวว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะสามารถนำตนเองหรือควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติ และรู้ถึงผลดีที่จะเกิดขึ้นจากการแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น วินัยแห่งตนจึงเป็นวินัยที่มั่นคง และไม่ต้องใช้อำนาจจากภายนอกมาบังคับ ซึ่งจะเป็นคุณลักษณะพื้นฐานทางจริยธรรม

การเตรียมบุคลากรในที่นี้หมายถึงนิสิตปริญญาตรี ให้มีประสิทธิภาพส่วนใหญ่จะทำโดยการพัฒนาความรู้ ความสามารถ แต่มองข้ามการพัฒนาให้มีวินัยแห่งตน มีความรับผิดชอบ รู้จักควบคุมตนเอง ซึ่งพระธรรมปิฎก (ประยูร ธมฺมปยุตโต) (2538 : 1 - 13) กล่าวว่า ถ้าเราพัฒนาคนได้คนดี คนจะกลับมาชักนำสังคมให้สังคมเป็นไปตามลักษณะนิสัย จิตใจ และปัญญา

คนบางคนมีความสามารถ มีปัญญาสูง และมีความเป็นผู้นำ ก็อาจจะกลับมาชักนำสังคม คนก็จะมีอิทธิพลต่อสังคมมาก อาจจะเปลี่ยนกระแสของสังคม ย่อมนำมาซึ่งความสงบสุขแห่งตนและความมั่นคงของประเทศ ดังนั้น การศึกษาวินัยแห่งตนจึงมีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการพัฒนานิสิตปริญญาตรี เนื่องจากเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในสังคม และยังเป็นคุณธรรมพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรมในสังคม การปลูกฝังหรือพัฒนาความมีวินัยอย่างถูกวิธี จะทำให้บุคคลยอมประพฤติปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมกำหนด

สำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีหน้าที่หลักที่สำคัญคือ จะต้องพัฒนาบัณฑิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในทุกด้านทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม หรืออาจจะกล่าวโดยสรุปว่า สถาบันอุดมศึกษาต้องผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีลักษณะอันพึงประสงค์ 3 ประการ คือ เป็นผู้มีคุณธรรม มีคุณภาพ และคุณค่า ให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบมีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัยในตนเอง ภาคภูมิใจในวิชาชีพมีจิตสำนึกของการเป็นผู้ประกอบการ มีความเป็นผู้นำ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ที่แปรเปลี่ยนตลอดเวลาได้

การที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายดังกล่าว เงื่อนไขแห่งความสำเร็จ จะขึ้นอยู่กับ การส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเอง ด้วยเหตุที่การพัฒนาที่ดีที่สุดคือ การพัฒนามนุษย์ และการพัฒนามนุษย์ระยะยาว แนวทางที่สำคัญที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือ การจัดวางวินัยในตนเองให้เป็นรากฐาน เพราะหากขาดวินัยซึ่งเป็นฐาน สิ่งที่จะตามมาคือ ความขัดข้องวุ่นวายสับสน ที่จะเกิดขึ้นในสังคม

อีกทั้งในสังคมประชาธิปไตย วินัยถือเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะประชาธิปไตยต้องการโอกาสเหล่านี้ในการที่จะให้มนุษย์สื่อ หรือแสดงออก เพื่อนำศักยภาพภายในตนเองออกมา ร่วมกันในการสร้างสรรค์สังคม

การได้เข้ามารับการศึกษาของกลุ่มบุคคลทั้ง นิสิตปริญญาตรีภาคปกติ และภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ ทั้งวัตถุประสงค์ และจุดมุ่งหมายย่อมแตกต่างกัน รวมถึงพฤติกรรม การเรียนของนิสิตเหล่านี้ย่อมแตกต่างจากเด็กในวัยเรียนโดยสิ้นเชิง เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งถึงแนวทางในการใช้ชีวิตในการเรียน การมีวินัย การวางตัว การเข้ากับสังคมในวัยเรียน การได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ และจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน

จากหลักการและเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าในเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นิสิตที่เข้ารับการศึกษาดังกล่าว เป็นนิสิตภาคสมทบและภาคปกติ มีสถานะที่เป็นวัยผู้ใหญ่ ทั้งอยู่ในวัยศึกษาและวัยทำงาน ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการของนิสิตในการเข้ารับการศึกษาดังกล่าว เป็นที่แน่นอนว่า ความรู้สึกนึกคิด วัตถุประสงค์ที่เข้ามารับการศึกษาย่อมแตกต่างกันทั้งจากวัยเรียน และวัยทำงาน ที่สำคัญการศึกษาค้นคว้าวิจัยงานดังกล่าวเพื่อนำไปพัฒนาทั้งคณะสังคมศาสตร์เอง และนิสิตที่เข้ามารับการศึกษาว่า จะเป็นในแนวทางใดได้บ้างจึงจะสัมฤทธิ์ผลสูงสุด มีความจำเป็นมากน้อยแค่ไหนในการพัฒนาปรับปรุง ต้องเพิ่มกิจกรรมใดลงไปเพื่อตรงตามเป้าหมายของมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับ ภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. เพื่อศึกษาน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4. เพื่อเปรียบเทียบน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อุปกรณ์และวิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 2 ฉบับคือ 1.แบบสอบถามวัดปัจจัยบางประการ 9 ด้านๆละ 15 ข้อ รวม 135 ข้อ ประกอบด้วย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพความเป็นผู้นำ

2. แบบสอบถามด้านความมีวินัยในตนเอง รวมจำนวน 30 ข้อ

วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความสัมพันธระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ กับ ภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถาม 2 ฉบับ เพื่อวัดลักษณะของปัจจัยบางประการ 9 ด้าน และวัดการมีวินัยในตนเอง
2. ศึกษาทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. หาคความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (face validity) ของแบบสอบถาม โดยนำข้อคำถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามที่นิยมไว้ในแต่ละฉบับแล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 390 คน โดยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงคณบดีคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือให้นิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ และภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตอบแบบสอบถามและดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยเริ่มดำเนินการเก็บข้อมูลตั้งแต่ เดือนเมษายน – เดือนมิถุนายน 2551 แล้วนำแบบสอบถามทั้ง 390 ฉบับ ที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ผลดังนี้

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามปัจจัยบางประการแต่ละฉบับและแบบสอบถามพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ตั้งไว้
2. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบสอบถามปัจจัยบางประการ และแบบสอบถามด้านความมีวินัยในตนเองของนิสิต รวมเป็น 2 ฉบับ
3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการ กับความมีวินัยในตนเองและทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ
4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเอง และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ และเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยเปลี่ยนค่า R เป็นค่า Z แบบพิชเชอร์ โดยใช้สูตร X^2
5. หาค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการ ที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ และเปรียบเทียบน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาคสมทบ และภาคปกติ ชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเอง ของนิสิตภาคสมทบกับนิสิตภาคปกติ ผลการวิจัยพบว่า
 - 1.1 กลุ่มนิสิตภาคสมทบนั้นพบว่าทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยส่วนใหญ่สัมพันธ์กันทางบวก

ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยด้านอื่นๆ ทุกด้าน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต พบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการทั้ง 9 ด้านกับความมีวินัยในตนเอง พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.707 ซึ่งสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายความมีวินัยในตนเองได้ถูกต้องร้อยละ 49.9

1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยบางประการของนิสิตภาคปกติ พบว่า ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ กับบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งทุกปัจจัยสัมพันธ์กันทางบวก ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคตสัมพันธ์ทางลบกับปัจจัยด้านอื่นๆ ทุกด้าน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต พบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต ยกเว้นปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนิสิต

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการทั้ง 9 ด้านกับความมีวินัยในตนเอง พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.680 ซึ่งสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายความมีวินัยในตนเองได้ถูกต้องร้อยละ 46.2

2. ผลการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบกับนิสิตภาคปกติ พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการวิเคราะห์น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบ กับนิสิตภาคปกติ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 กลุ่มนิสิตภาคสมทบ มีค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ และอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยด้านความอดทนส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่นๆ ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 กลุ่มนิสิตภาคปกติ มีค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรับผิดชอบ ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยด้านอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัยด้านอื่นๆ ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ผลการเปรียบเทียบน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยใน

ตนเอง ของนิสิตภาคสมทบกับนิสิตภาคปกติ พบว่า น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากปัจจัย 9 ด้านคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต และบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคสมทบและ ภาคปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของกลุ่มนิสิตภาคสมทบและภาคปกติ เท่ากับ 0.707 และ 0.680 ตามลำดับ และปัจจัยบางประการทั้ง 9 ด้านนี้ ร่วมกันทำนายความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบ และนิสิตภาคปกติ ได้ร้อยละ 49.9 และ 46.2 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง ที่จะส่งเสริมให้บุคคลสามารถที่จะแยกแยะพฤติกรรมต่างๆ ว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม และส่งเสริมให้บุคคลนั้น ได้สั่งสมและเรียนรู้ค่านิยมระเบียบวินัย และบรรทัดฐานของสังคม เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ เมอเรอร์ (Mowrer. 1970) ที่กล่าวว่าความมีวินัยในตนเองเกิดขึ้นจากการสั่งสมประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมทั้งจากครอบครัว และสังคม มาพัฒนาเป็นพลังควบคุมตนเองหรือมีวินัยในตนเองที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม

และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิกกินส์และคณะ (Wiggins, Jerry S. and other. 1971 : 289) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมส่วนบุคคลพบว่า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบ กับนิสิตภาคปกติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ เป็นกลุ่มของนิสิตระดับปริญญาตรี และศึกษาอยู่ในระบบของมหาวิทยาลัยเดียวกัน มีหลักสูตรการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอน และความเป็นมหาวิทยาลัยที่คงความเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง มีคุณภาพในการจัดการเรียนการสอนในฐานะของมหาวิทยาลัยที่ผลิตบุคลากรที่จะไปประกอบวิชาชีพครูที่มีประสิทธิภาพ และกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มีลักษณะความมีวินัยและมีลักษณะตามตัวแปรปัจจัยที่คล้ายคลึงกัน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของโรจนา สุชะพันธ์ (2530 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาบัณฑิตสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาที่ระดับชั้นเรียนต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน

3. น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ และอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนปัจจัยด้านความอดทน ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับนิสิตภาคสมทบ

แสดงว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ หรืออิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์สูงมีแนวโน้มจะมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ หรืออิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรับผิดชอบเป็นข้อบ่งชี้ประการหนึ่ง que แสดงถึงความสามารถในการคิด การจำแนก การประเมินบุคคลที่มีความสามารถทางปัญญา ย่อมทำให้บุคคลนั้นได้เรียนรู้ และฝึกฝนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ นิสิตในช่วงวัยนี้ เป็นช่วงที่ใกล้จะจบการศึกษาจึงต้องปรับตัวเข้าสู่สังคมใหม่ชีวิตนอกสถาบันการศึกษาชีวิตแห่งการทำงานและสร้างเสริมประสบการณ์ต่างๆ จึงต้องอาศัยสื่อของตัวแบบสัญลักษณ์เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และสำหรับปัจจัยด้านความอดทนที่ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบ แสดงว่า นิสิตภาคสมทบที่มีความอดทนสูงมีแนวโน้มจะมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านิสิตภาคสมทบที่มีความอดทนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตภาคสมทบส่วนใหญ่ ทำงานไปด้วย เรียนไปด้วย และเพื่อให้ภาระหน้าที่ของนิสิตทั้งด้านการเรียนและการทำงานหารายได้เป็นไปด้วยดี นิสิตจึงต้องใช้ความอดทนสูงในการควบคุมการกำกับ การศึกษาหาความรู้ของตนเอง ดังนั้นจึงส่งผลให้นิสิตภาคสมทบเป็นผู้ที่สามารถควบคุมตนเองให้มีระเบียบวินัยในตนเองสูงตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐรดี โพธิ์ทิพย์ (2547 : 57) ศึกษาเรื่อง การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าความมีวินัย

ในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสำหรับปัจจัยด้านความอดทนที่ส่งผลทางบวกต่อความมีวินัยในตนเองของนิสิตภาคสมทบแสดงว่า นิสิตภาคสมทบที่มีความอดทนสูงมีแนวโน้มจะมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่านิสิตภาคสมทบที่มีความอดทนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของถวิล จันทร์สว่าง (2545 : 47) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทนเป็นลักษณะพื้นฐานหรือเป็นปัจจัยที่ทำให้มีความรับผิดชอบต่อการเรียนได้

4. คำนำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ของนิสิตภาคสมทบกับนิสิตภาคปกติ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าอิทธิพลของปัจจัยบางประการที่ก่อให้เกิดความมีวินัยในตนเองของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีความสำคัญไม่ต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตทั้ง 2 กลุ่มอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเดียวกัน อยู่ในกรอบของการเรียนการสอนที่อยู่ในระบบเดียวกัน เป็นการควบคุมดูแลจากระบบเดียวกัน และกลุ่มบุคลากรเดียวกัน ทั้งหมด การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล การให้คำแนะนำ การเอาใจใส่ดูแลของอาจารย์ เป็นไปในคุณภาพที่เท่าเทียมกันคล้ายกัน อีกทั้งช่วงวัยของ นิสิตทั้ง 2 กลุ่ม ก็ใกล้เคียงกัน ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้นิสิตทั้ง 2 กลุ่มเห็นตัวอัตลักษณ์เดียวกันตามไปด้วย อาทิเช่น ตัวอย่างวัฒนธรรมองค์กร การอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของกุลชา ศิริเฉลิมพงศ์ (2544 : 114) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนา

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์ พิทยาคม จ.บุรีรัมย์
พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 3 ระดับชั้น
มีปัจจัยทางด้านการเรียนรู้ การปรับตัวที่ดี
การควบคุมอารมณ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง
ความรับผิดชอบ ความอดทน ยอมรับและปฏิบัติ
ตามกฎเกณฑ์มากขึ้น ทำให้เกิดความมีวินัย
ในตนเองไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ปัจจัยที่ส่งผลให้นิสิตภาคสมทบ
และภาคปกติ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มี
วินัยในตนเองสูงขึ้นคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความรับผิดชอบ และอิทธิพลตัวแบบสัญลักษณ์
ดังนั้นภาควิชาควรส่งเสริมเพิ่มเติมทั้งการเรียน
การสอน ตลอดจนสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนให้
กับนิสิต เพื่อให้เกิดคุณภาพสูงสุด เพื่อให้นิสิต
ภาควิชาบริหารธุรกิจบัณฑิต มีวินัยในตนเอง
มากยิ่งขึ้นตามไปด้วย

2.2 ปัจจัยด้านอื่นๆ ความเชื่อมั่น
ในตนเอง ความอดทน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน
แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต และ
บุคลิกภาพความเป็นผู้นำภาควิชาคณะสังคมศาสตร์
ควรเพิ่มเข้าไปในรูปแบบของกิจกรรม เพื่อให้นิสิต
ได้เรียนรู้จากกิจกรรมส่งเสริมพิเศษ มาพัฒนา
ปรับปรุงและสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน
เพิ่มเติม เพื่อให้เกิดความมีวินัยในตนเองมากยิ่งขึ้น
ขึ้นตามไปด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กุลชา ศิริเฉลิมพงศ์. (2544). *แนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนบุรีรัมย์ พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). *คำบรรยายเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรม
จริยธรรมที่เน้นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ.
- ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ. (2539). *การสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย*.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพร สตาภรณ์. (2540). *การศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหาร
และพลเรือน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐรดี โพธิ์ทิพย์. (2547). *การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตภาคตะวันออก*. วิทยานิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัย
บูรพา.

- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2523). **จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2524). **“จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา”** ในพฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์
- (2527). กุมภาพันธ์ - มีนาคม). **“จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน”** ในแนวทาง. 18 (91) : 58 - 71
- ถวิล จันทร์สว่าง. (2545). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความรับผิดชอบของนักเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร**. ปรินญานิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดิมา จักรเพชร. (2544). **ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียา ชัยนิยม. (2542). **การศึกษาความคิดเห็นของครูต่อการสอนความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยโดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี เกลิมโณม. (2541). **ลักษณะภาวะผู้นำของผู้บริหารวิทยาลัยพลศึกษา สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ**. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2538, พฤศจิกายน). **“วินัย : เรื่องใหญ่ที่คิด”** วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 2(1) : 1 - 13.
- มาริษา นาคทับที. (2541). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้นำประชาธิปไตย ของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์วิทยาลัยการชลประทาน จังหวัดนนทบุรี**. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โรจนา ศุขะพันธ์. (2530). **ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ลออ อางนันทน์. (2542). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มส่งเสริมประสบการณ์ เรื่องสิ่งแวดล้อมทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับแผนการสอนโดยใช้แผนผังมโนทัศน์**. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วสัน ปุณผล. (2542). *การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. สารนิพนธ์. กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับพฤติกรรมทางจริยธรรมตามความคิดเห็นของผู้สอนในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ศรียพร มีล่อง. (2543). *ผลของการปรึกษากลุ่มต่อการพัฒนาวิธีคิดตามแนวปัญญาและความมีวินัยในตนเอง ของวัยรุ่นในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สินีนางู สุทธจินดา. (2543). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำเนียง ศิลป์ประกอบ. (2540). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิพงศ์ บุญผดุง. (2541). *การสร้างแบบทดสอบวัดลักษณะความรับผิดชอบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การแสดงผลฐานความเที่ยงตรง ความไม่เที่ยงตรงและความเชื่อมั่น*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2524). *หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- อรรรรณ พานิชปฐมพงศ์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำพร กาทอง. (2541). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอบแบบชนิดิเคตสอนโดยบทเรียนโปรแกรมและการสอนตามคู่มือครู การสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.บ. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- อนุชิต สงแสง. (2530). *การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดชลบุรี*.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Ausubel, David P. (1965). *Educational Psychology*. Chicago : Holt Rinehart and Winston.
- Baruch, Dorothy Walter. (1949). *New ways in Discipline : and You And Your Child Today*.
New York : McGraw Hill, Inc.
- Broom , Leonard and Zelznick. (1975). *Sociology*. New york : Harper and Row.
- Conklin , John E. (1987). *Sociology : An Introduction* . 2nd ed. New york : Macmillan.
- Crow, Lester D. and Crow, Alice. (1962). *Child Development and Adjustment*. 2nd ed. New York :
The Macmillan.
- English, H.B. and English, A.C. ed. (1958). *A Comprehensive Dictionary of Psychology and
Psychoanalytical Terms*. 9th ed. New York : Davis McKay.
- Good, Carter V. (1959). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York : McGraw Hill.
- Harris, T.L. and Schwahn, W.E. (1961). *Selected Readings on the Learning Process*. New York :
Oxford University Press.
- Husen, Tousten. and Post Lethwaite, T. Neville. (1985). *The International Encyclopedia of
Education*. Vol. 1 ; London : Pergamon Press Ltd.
- Knowles. (1978). *The Adult Learner : A Neglected Species*. 2nd ed. Houston : Gulf Publishing
Co.,
- McClelland, David C. and others. (1953). *The Achievement Motive*. New York : Appleton – Century
Crofts, Inc.
- Mowrer, Orval H. (1970). *Learning Theory and Behavior*. New York : Wiley.
- Moore, Randall Keith. (1998). “*Christian and Secular Perspectives on Student Expulsion :
The Possibilities of Educational Dialogue (Discipline, Public School, Parochial
Schools, Morals)*,”
- Rogers A. (1986). *Teaching Adults*. Milton Keynes : Open University Press.
- Vincent, Elizabeth Lee. (1961). *Human Psychological Development*. New York : The Ronald Press.
- Wiggins, Jerry S. and others. (1971). *The Psychology of Personality*. Massachusetts : Addison-Wesley
Publishing.